

פרק 90

תפקידים, חלק א'

לחש שחרר פשוט מהמנהל העיר את פרד וויזלי, ולאחריו הגיע לחש ריפוי ראשוני ליד שבורה ולצלעות סדוקות. הארי אמר במרוחק למנהל על החומצה שיצר בשינוי-צורה בתוך ראש הטרול (דמבלדור הביט מטה מעבר לשפת הטרססה והחוזה לפני שחזר) ואז על כך שמישהו התעסק בתודעה של התאומים וויזלי, מנהל שיחה נפרדת שהארי זכר אך לא היה מסוגל לעכל.

הארי עדיין עמד מעל גופתה של הרמיוני, הוא לא זע מהנקודה הזו, חושב מהר ככל שהיה מסוגל דרך תחושת הניתוק והזמן הסדוק, האם יש עוד משהו שעליו לעשות עכשיו, האם ישנן הזדמנויות שחולפות לבלי שוב. דרך כלשהי לצמצם את גודל הכל-יכולת הקסום שתידרש מאוחר יותר. אפקט משואה זמנית לסמן את הרגע הזה למסע בזמן מאוחר יותר, אם יום אחד ימצא דרך לחזור יותר משש שעות. היו תיאוריות של מסע בזמן בתורת היחסות הכללית (שנראו הרבה פחות סבירות לפני שהארי נתקל במחוללי-זמן) והתיאוריות האלה גרסו שלא ניתן לחזור אחורה לזמן שלפני המצאת מכונת הזמן - מכונת זמן יחסותית מקיימת נתיב רציף בזמן, היא לא משגרת שום דבר. אבל הארי לא ראה שום דבר מועיל שהוא יכול לעשות עם הלחשים שהכיר, דמבלדור לא ממש שיתף פעולה, ובכל מקרה זה כבר היה כמה דקות אחרי הרגע הקריטי בזמן.

"הארי", לחש המנהל, מניח את ידו על כתפו של הארי. הוא נעלם ממקומו ליד התאומים וויזלי וחזר להתקיים ליד הארי; ג'ורג' וויזלי השתגר מהמקום שבו ישב לכרוע לצד אחיו, ופרד שכב כעת ישר ובעיניים פקוחות והתכווץ בכאב כשנשם.

"הארי, אתה מוכרח ללכת מהמקום הזה."

"חכה רגע", אמר קולו של הארי. "אני מנסה לחשוב אם יש משהו אחר שאני יכול לעשות."

קולו של הקסם הזקן נשמע חסר אונים. "הארי - אני יודע שאתה לא מאמין בנשמות - אבל בין אם הרמיוני צופה בכך עכשיו ובין אם לאו, אני לא חושב שהיא הייתה רוצה לראות אותך כך."

...לא, זה ברור.

הארי כיוון את שרביטו לעבר גופתה של הרמיוני -

"הארי! מה אתה -"

- והזרים הכל במורד זרועו ואל ידו -

"פריג'ידרו!"

"- עושה?"

"היפותרמיה", אמר הארי בריחוק כשהתנודד. היה זה אחד הלחשים שהוא והרמיוני בדקו בניסויים שלהם, לפני עידן ועידנים, אז הוא היה מסוגל לשלוט בו בדיוק, אם כי עדיין נדרש לו כוח רב להשפיע על כל כך הרבה מסה. הגופה של הרמיוני צריכה להיות עכשיו בטמפרטורה של כמעט בדיוק חמש מעלות צלסיוס. "אנשים עברו החייאה מוצלחת ממים קרים יותר משלושים דקות בלי לנשום. הקור מגן עליך מנזק מוחי, אתה

מבין, הוא מאט הכל. לרופאים מוגלגים יש פתגם, אתה לא מת עד שאתה חם ומת – אני חושב שאפילו מקררים מטופלים בזמן ניתוח, אם צריך לעצור את הלב שלהם לזמן מה.”

פרד וג'ורג' החלו להתייפח.

פניו של דמבלדור כבר היו מוכתמות בדמעות. ”אני מצטער,“ הוא לחש. ”הארי, אני כל כך מצטער, אבל אתה מוכרח להפסיק עם זה.“ המנהל תפס את הארי בכתפיו ומשך אותו אליו.

הארי הרשה לעצמו לזוז מהגופה של הרמיוני, צעד קדימה כשהמנהל דחף אותו הלאה מהדם. לחש הקירור יקנה לו זמן. שעות לכל הפחות, אולי ימים אם יצליח להמשיך להטיל את הלחש על הרמיוני או אם יאחסנו אותה במקום קר.

עכשיו הגיע הזמן לחשוב.

מינרווה ראתה את פניו של אלבוס וידעה שמשהו לא כשורה; היה לה זמן לתהות מה קרה, ואפילו מי מת; היא חשבה על אלאסטור, על אוגוסטה, על ארתור ומולי, כל המטרות המתבקשות בעלייתו השנייה של וולדמורט. היא חשבה שהיא הכינה את עצמה, היא חשבה שהיא מוכנה לגרוע מכל.

ואז אלבוס דיבר, וכל הכנותיה היו לשווא.

לא הרמיוני – לא –

אלבוס נתן לה זמן קצר להתייפח; ואז אמר לה שהארי פוטר, שצפה בעלמה גריינג'ר נהרגת, התיישב מחוץ לחדר האחסון במרפאה שבו נשמרה גופתה של העלמה גריינג'ר, מסרב לזוז מהמקום, ואומר לכל מי שבא לדבר איתו ללכת כדי שיוכל לחשוב.

הדבר היחיד שעורר תגובה מהילד היה כשפוקס ניסה לשיר לו; הארי פוטר צווח על עוף-החול לא לעשות זאת, שהרגשות שלו אמיתיים, הוא לא רוצה לנסות לרפא אותם בקסם כאילו הם מחלה. אחרי זה פוקס סירב לשיר שוב.

אלבוס חשב שאולי לה יש את הסיכוי הטוב ביותר להגיע להארי פוטר כעת.

אז היא נאלצה לאסוף את עצמה, ולנקות את פניה; יהיה זמן מאוחר יותר לאבל פרטי, כשהילדים השורדים שלה לא יזדקקו לה עוד.

מינרווה מקגונגל אספה את הפיסות המנותקות שלה, ניגבה את עיניה בפעם האחרונה; והניחה את ידה על ידית הדלת של החלק במרפאה בו היה חדר האחסון, שהיה בשימוש בפעם השנייה במאה הזו ובפעם החמישית מאז קמה טירת הוגוורטס, בתור מקום מנוחתה של תלמידה צעירה ומבטיחה.

היא פתחה את הדלת.

עיניו של הארי פוטר הביטו בה. הילד ישב על הרצפה לפני הדלת לחדר האחסון שמאחור, שרביטו בחיקו. אם העיניים הללו התאבלו, אם היו ריקות, אפילו אם היו שבורות, לא ניתן היה לראות זאת מפניו של הילד. לא היו דמעות יבשות על הלחיים הללו.

”למה את כאן, פרופסור מקגונגל?“ שאל הארי פוטר. ”אמרתי למנהל שברצוני שיניחו לי לנפשי לזמן מה.“

היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר. כדי לעזור לך - אתה לא בסדר - אבל היא לא ידעה מה לומר, אין דבר שהצליחה לדמיין שישפר את המצב. היא לא תכננה מראש לפני שנכנסה לחדר, משום שלא הייתה במיטבה.

"על מה אתה חושב?" שאלה מינרווה. זה היה המשפט היחיד שעלה בדעתה. אלבוס אמר לה שהארי אמר, שוב ושוב, שהוא חושב; ושהיא מוכרחה לגרום להארי לדבר, איכשהו.

הארי הביט חצי בה וחצי מעבר לה, מתח ממלא את פניו, כשעצרה את נשימתה.

לקח זמן מה לפני שהארי דיבר.

"אני מנסה לחשוב אם יש משהו שאני צריך לעשות עכשיו," אמר הארי פוטר. "אבל זה קשה. המחשבה שלי לא מפסיקה לדמיין דרכים בהן העבר היה יכול להיות שונה אם הייתי חושב מהר יותר, ואני לא יכול לשלול את הרעיון שיש פה תובנה קריטית איפשהו."

"מר פוטר -" היא אמרה בקול כושל. "הארי, אני לא חושבת שזה בריא לך - לחשוב ככה -"

"אני לא מסכים. לא לחשוב זה מה שגורם לאנשים להיהרג." המילים נאמרו בקול שקול ומונוטוני, כאילו הוא מצטט משפטים מספר.

"הארי," היא אמרה, בקושי חושבת לפני שאמרה זאת, "אין שום דבר שהיית יכול לעשות -"

משהו הבזיק בהבעתו של הארי. נראה כאילו עיניו מתמקדות בה לראשונה.

"שום דבר שהייתי יכול לעשות?" קולו של הארי עלה במילה האחרונה. "שום דבר שהייתי יכול לעשות? הפסקתי לספור בכמה דרכים שונות הייתי יכול להציל אותה! אם הייתי מבקש שלכולנו יהיו מראות תקשורת! אם הייתי מתעקש שהרמיוני תוצא מהוגוורטס ותושם בבית ספר לא משוגע! אם הייתי בורח החוצה מייד במקום לנסות להתווכח עם אנשים רגילים! אם הייתי זוכר את הפטרונוס מוקדם יותר! אם הייתי חושב על מצבי חירום אפשריים ומאמן את עצמי לחשוב על פטרונוסים מוקדם יותר! אפילו בדקה האחרונה זה היה אולי לא מאוחר מדי! הרגתי את הטרול והסתובבתי אליה והיא עדיין הייתה בחיים ואני פשוט כרעתי לצידה והקשבתי למילים האחרונות שלה כמו אידיוט במקום להטיל שוב פטרונוס ולקרוא לדמבלדור שישלח את פוקס! או אם פשוט הייתי ניגש לבעיה מזווית אחרת - אם הייתי מחפש תלמיד עם מחולל-זמן שישלח הודעה אחורה בזמן לפני שגיליתי שמשוהו קרה לה, במקום לסיים עם תוצאה שאי אפשר לשנות - ביקשתי מהמנהל לחזור בזמן ולהציל את הרמיוני ולזייף את הכל, לזייף את הגופה, לערוך את הזיכרונות של כולם, אבל דמבלדור אמר שהוא ניסה משהו כזה פעם וזה לא עבד והוא איבד עוד חבר במקום. או אם פשוט - אם פשוט הייתי הולך עם - אם, בלילה ההוא -"

הארי הצמיד את ידיו לפניו, וכשהסיר אותן שוב, פניו היו רגועות ויציבות פעם נוספת.

"בכל אופן," אמר הארי פוטר, בקול מונוטוני שוב, "אני לא רוצה לחזור על הטעות הזו, אז אני הולך להקדיש את הזמן עד ארוחת הערב על לחשוב האם יש משהו שאני צריך לעשות. אם לא אחשוב על כלום עד אז אני אלך לארוחת הערב ואוכל. עכשיו בבקשה לך."

היא הייתה מודעת לכך שדמעות זלגו שוב במורד לחייה. "הארי - הארי, אתה מוכרח להאמין שזו לא אשמתך!"

"כמובן שזו אשמתי. אין פה אף אחד אחר שיכול להיות אחראי למשהו."

"לא! אתה-יודע-מי הרג את הרמיוני!" היא בקושי הייתה מודעת למה שהיא אומרת, שלא בדקה שאיש לא מאזין לחדר. "לא אתה! לא משנה מה היית יכול לעשות, לא היית אתה זה שהרג אותה, זה היה וולדמורט! אתה לא יכול להאמין בזה או שתשתגע, הארי!"

"לא ככה אחריות עובדת, פרופסור." קולו של הארי היה סבלני, כאילו הוא מסביר דברים לילד שהוא בטוח שלא יבין. הוא כבר לא הביט בה, רק בהה בקיר מימינה. "כשאת עושה ניתוח כשלים, אין טעם להקצות אשמה לחלק מהמערכת שאת לא יכולה לשנות אחר כך, זה כמו לקפוץ מצוק ולהאשים את כוח הכבידה. כוח הכבידה לא הולך להשתנות בפעם הבאה. אין טעם לנסות להקצות אחריות לאנשים שלא הולכים לשנות את המעשים שלהם. ברגע שאת מסתכלת על זה מנקודת המבט הזו, את מבינה שהקצאת אשמה לעולם לא עוזרת בדבר אלא אם את מאשימה את עצמך, משום שאת הדבר היחיד שאת המעשים שלו את יכולה לשנות על ידי הקצאת אשמה. זו הסיבה שלדמבלדור יש את החדר המלא בשרביטים שבורים שלו. הוא מבין את החלק הזה, לפחות."

חלק מרוחק בתודעתה ציין לעצמו לחכות עד הרבה אחר כך ואז לדבר בחדות עם המנהל על מה שהוא מראה לילדים צעירים ונוחים להשפעה. אולי היא אפילו תצרח עליו הפעם. היא חשבה לצרוח עליו בכל מקרה, בגלל העלמה גריינג'ר -

"אתה לא אחראי," היא אמרה, על אף שקולה רעד. "אלה המורים - אלה אנחנו שאחראים לביטחון התלמידים, לא אתה."

עיניו של הארי הבזיקו בחזרה לעברה. "את אחראית?" הקול היה קפוץ. "את רוצה שאראה בך אחראית, פרופסור מקגונגל?"

היא הרימה את סנטרה והנהנה. זה יהיה טוב בהרבה מאשר שהארי יאשים את עצמו.

הילד דחף את עצמו לעמידה ועשה צעד קדימה. "בסדר," אמר הארי בקולו מונוטוני. "ניסיתי לעשות את הדבר ההגיוני, כשראיתי שהרמיוני חסרה ושאישי מהמורים לא יודע. ביקשתי מתלמיד שנה שביעית לבוא איתי על מטאטא ולהגן עליי בזמן שאני מחפש את הרמיוני. ביקשתי עזרה. התחננתי לעזרה. ואיש לא עזר לי. משום שאת נתת לכולם פקודה מוחלטת להישאר במקום אחד או שיסולקו, בלי תירוצים. לא משנה במה דמבלדור טועה, הוא לפחות חושב על התלמידים שלו כעל אנשים, לא חיות שצריך לרעות למכלאה ולשמור שלא יברחו. את ידעת שאת לא טובה בחשיבה צבאית, הרעיון הראשון שלך היה שנלך במסדרונות, ידעת שיש תלמידים שטובים ממך באסטרטגיה וטקטיקה, ועדיין כלאת את כולנו בחדר אחד בלי אפשרות לשיקול דעת. אז כשמשהו שלא צפית קרה והיה הגיוני לגמרי לשלוח תלמיד שנה שביעית על מטאטא מהיר לחפש את הרמיוני גריינג'ר, התלמידים ידעו שלא תביני או תסלחי. הם לא פחדו מהטרול, הם פחדו ממך. המשמעת, התלמנות, הפחדנות שהחדרת בהם עיכבה אותי בדיוק מספיק זמן כדי שהרמיוני תמות. לא שהייתי צריך לבקש עזרה מאנשים רגילים, כמובן, ואני אשתנה ואהיה פחות טיפש בפעם הבאה. אבל אם הייתי מפגר מספיק בשביל להקצות אשמה למישהו שהוא לא אני, זה מה שהייתי אומר."

דמעות זלגו במורד לחייה.

"זה מה שהייתי אומר לך אם הייתי חושב שאת מסוגלת להיות אחראית למשהו. אבל אנשים רגילים לא בוחרים על סמך השלכות, הם פשוט מגלמים תפקידים. יש תמונה בראש שלך של מחנכת קשוחה ואת תעשי את מה שהתמונה הזו תעשה, בין אם זה הגיוני ובין אם לאו. מחנכת קשוחה תורה לתלמידים לחזור לחדרים שלהם, אפילו אם יש טרול משוטט במסדרונות. מחנכת קשוחה תורה לתלמידים לא לעזוב את האולם הגדול או

שיסולקו. והתמונה הקטנה של פרופסור מקגונגל שיש לך בראש לא יכולה ללמוד מניסיון או לשנות את עצמה, אז אין שום טעם לשיחה הזו. אנשים כמוך לא אחראים לשום דבר, אנשים כמוני אחראים, וכשאנחנו נכשלים אין עוד מישו להאשים."

הילד צעד קדימה לעמוד ישר לפניו. ידיו נשלחו מתחת לגלימותיו והוציאו את הכדור הזהוב שהיה הקליפה המגנה שקיבל ממשד הקסמים למחולל-הזמן שלו. הוא דיבר בקול מת ושקול, בלי שום הדגשה. "זה היה יכול להציל את הרמיוני, אם הייתי יכול להשתמש בזה. אבל את חשבת שתפקידך להפריע לי. איש בהוגוורטס לא מת מזה חמישים שנה, זה מה שאמרת כשנעלת את זה, את זוכרת? הייתי צריך לבקש ממך שוב אחרי שבלטריקס בלק ברחו מאזקבאן, או אחרי שהרמיוני הופללה בניסיון לרצח. אבל שכחתי משום שהייתי טיפש. אנא פתחי את זה עכשיו לפני שעוד חברים שלי ימותו."

לא מסוגלת לדבר, היא הוציאה את שרביטה ועשתה כן, משחררת את הלחש הנעול בזמן שטווחה למנעול הקליפה.

הארי פוטר פתח את הקליפה הזהובה, הביט בשעון החול הזעיר מהזכוכית בתוך עיגוליו, הנהן, ואז סגר את הקופסה. "תודה לך. עכשיו לך." קולו של הילד נשבר שוב. "אני צריך לחשוב."

היא סגרה את הדלת מאחוריה, קול נורא ועדיין מושקע-ברובו בורח מגרונה -

אלבוס הבהב והופיע לצידה, עוטה גוון צעקני לרגע כשההנגזה נעלמה.

היא לא קפצה, לא בדיוק. "אמרתי לך, תפסיק לעשות את זה," אמרה מינרווה. קולה נשמע חסר צבע באוזניה. "זה היה פרטי."

אלבוס החווה באצבעותיו לעבר הדלת שמאחוריה. "חששתי שמר פוטר עלול לפגוע בך." המנהל עצר, ואז אמר בשקט, "אני מופתע מאוד שעמדת וקיבלת את זה."

"כל מה שהייתי צריכה לעשות זה לומר 'מר פוטר' והוא היה מפסיק." קולה ירד כמעט ללחישה. "רק זה, והוא היה מפסיק. ואז לא היה לו איש לומר לו את הדברים הנוראים הללו, אף לא אחד."

"אני חשבתי שהערותיו של מר פוטר היו לא הוגנות לגמרי ושהן לא מגיעות לך כלל," אמר אלבוס.

"אם זה היית אתה, לא היית מאיים לסלק את מי שיעזוב את החדר. האם אתה יכול לומר לי אחרת בכנות?"

גבותיו של אלבוס עלו. "התפקיד שלך באסון הזה היה זעום, ההחלטות שלך הגיוניות למדי בזמנו, וזו רק הראייה בדיעבד המושלמת של הארי שמאפשרת לו לדמיין אחרת. את בטח חכמה מכדי להאשים את עצמך בכך, מינרווה."

היא ידעה טוב מאוד שאלבוס יניח תמונה של הרמיוני גריינג'ר בחדר הנורא הזה שלו, שהיא תוצב במקום של כבוד. אלבוס יתפוס את עצמו כאחראי, היא הייתה משוכנעת, אף על פי שכלל לא היה בהוגוורטס באותו הזמן. אבל לא אותה.

אז גם אתה לא חושב שלתפוס אותי כאחראית שווה את המאמץ...

היא נשענה כנגד הקיר הקרוב ביותר, מנסה לא לתת לדמעות לבקוע שוב; היא מעולם לא ראתה את אלבוס בוכה, למעט שלוש פעמים. "תמיד האמנת בתלמידים שלך, כפי שאני מעולם לא. הם לא היו מפחדים ממך. הם היו יודעים שהיית מבין."

"מינרווה -"

"אינני ראויה לרשת אותך כמנהלת. שנינו יודעים זאת."

"את טועה," אמר אלבוס בשקט. "כשיגיע הזמן, את תהיי המנהלת הארבעים וחמישה של הוגוורטס ואת תעשי עבודה מצוינת."

היא הנידה בראשה. "מה עכשיו, אלבוס? אם הוא לא יקשיב לי, אז למי?"

היה זה אולי חצי שעה לאחר מכן. הילד עדיין שמר על הדלת לחדר שבו נחה גופתה של חברתו הטובה ביותר, יושב במשמרת. הוא הביט מטה בשרביטו שנח בידיו. לפעמים פניו היו מתעוותות במחשבה, בזמנים אחרים הן היו רגועות.

על אף שהדלת לא נפתחה, ולא נשמע שום צליל, הילד הרים את מבטו. הוא הרגיע את פניו. קולו, כשדיבר, היה עמום. "אני לא רוצה חברה."

הדלת נפתחה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של בית הספר הוגוורטס נכנס לחדר וסגר את הדלת מאחוריו, מתמקם בזהירות בפינה בין שני קירות, רחוק ככל שהחדר איפשר מהילד. תחושה חדה של קטסטרופה עלתה באוויר בין שניהם, ונותרה תלויה שם ללא שינוי.

"למה אתה פה?" שאל הילד.

הגבר היטה את ראשו קלות. עיניים חיוורות בחנו את הילד כאילו הוא יצור חי מכוכב לכת מרוחק, ומסוכן בהתאם.

"באתי להתנצל, מר פוטר," אמר הגבר בשקט.

"להתנצל על מה?" שאל הילד. "למה, מה אתה היית יכול לעשות כדי למנוע את המוות של הרמיוני?"

"הייתי צריך לחשוב לוודא את הנוכחות שלך, של מר לונגבוטום ושל העלמה גריינג'ר, כל המטרות הברורות הבאות," אמר המורה להתגוננות בלי היסוס. "מר האגריד לא היה מצויד מנטלית לפקד על כוח התלמידים. הייתי צריך להתעלם מבקשת סגנית המנהל לשקט ולומר לה להותיר מאחור את פרופסור פליטיק, שהיה יכול להגן על התלמידים טוב יותר מכל איום, והיה יכול לקיים תקשורת באמצעות פטרונוס."

"נכון." קולו של הילד היה חד כתער. "שכחתי שיש עוד מישהו בהוגוורטס שיכול להיות אחראי לדברים. אז למה לא חשבת על זה, פרופסור? משום שאני לא מאמין שאתה היית טיפש."

השתררה שתיקה, ואצבעותיו של הילד הלבינו על שרביטו.

"גם אתה לא חשבת על זה, מר פוטר, בזמנו." הייתה עייפות בקולו של פרופסור קווירל. "אני חכם ממך. אני חושב מהר ממך. I am more experienced than you אבל הפער בין שנינו אינו הפער בינינו ובינם. אם אתה

יכול להחמיץ משהו, כך גם אני." שפתיו של הגבר התעוותו. "אתה מבין, הסקתי מייד שהטרול אינו אלא הסחת דעת מעניין אחר, ואין לו חשיבות רבה בפני עצמו. כל עוד איש לא ישלח את התלמידים להסתובב במסדרונות, או את הסלית'רינים הצעירים לאותו הצינוק בו נראה הטרול."

הילד נראה כאילו הוא נרגע. "אני מניח שזה סביר."

"בכל מקרה," אמר הגבר, "אם ניתן לומר שמישהו אחראי למותה של העלמה גריינג'ר, זה אני, לא אתה. זה אני, לא אתה, שהיה צריך –"

"אני מבין שדיברת עם פרופסור מקגונגל ושהיא נתנה לך תסריט." הילד לא טרח לשמור על קולו נטול מרירות. "אם יש לך משהו לומר לי, פרופסור, אמור זאת בלי המסכות."

השתררה שתיקה.

"כרצונך," אמר המורה להתגוננות בלי רגש. העיניים הכחולות החיוורות נותרו חדות ועירניות. "אני אכן מצטער שהילדה מתה. היא הייתה תלמידה טובה בשיעור ההתגוננות שלי, והייתה יכולה להיות לך בעלת ברית מאוחר יותר. הייתי רוצה לנחם אותך על אובדןך, אבל איני יכול לראות כיצד לעשות זאת. מן הסתם, אם אמצא את האחראים אהרוג אותם. אתה מוזמן להצטרף אם הנסיבות יאפשרו זאת."

"כמה מרגש," אמר הילד, קולו קריר. "אתה לא טוען שחיבת את הרמיוני, אם כך?"

"קסמיה בוזבזו עליי, אני חושד. כבר איני יוצר קשרים כאלה בכזו קלות."

הילד הנהן. "תודה לך על שאתה כן. האם זה הכל, פרופסור?"

השתררה שתיקה.

"הטירה מצולקת כעת." אמר הגבר בפינה.

"מה?"

"כשמכשיר עתיק ברשותי יידע אותי שהעלמה גריינג'ר נמצאת על סף מוות, הטלתי לחש של אש מקוללת עליו דיברתי פעם. שרפתי כמה קירות ורצפות כדי שאוכל לקחת דרך ישירה יותר עם המטאטא שלי." הגבר דיבר ללא נימה. "טירת הוגוורטס לא תרפא פצעים כאלה בקלות, אם בכלל. אני מניח שיהיה צורך להטליא את החורים עם הקסמות פחותות. אני מצר על כך כעת, משום שבכל מקרה זה היה מאוחר מדי."

"אה," אמר הילד. הוא עצם את עיניו לרגע. "באמת רצית להציל אותה. רצית את זה עד כדי כך עד שעשית איזשהו מאמץ אמיתי. אני מניח שהתודעה שלך, אם לא שלהם, תהיה מסוגלת לכך."

חיוך קצר ויבש מהגבר.

"תודה לך על זה, פרופסור. אבל אבקש ממך להישאר לבד עד זמן ארוחת הערב. אתה מכל האנשים תבין. זה הכל?"

"לא בדיוק," אמר הגבר. קמצוץ של יובש אירוני שב לקולו. "אתה מבין, בהסתמך על חוויות אחרונות, אני מודאג שמא אתה מתעתד לעשות משהו טיפשי להחריד."

"כמו מה?" שאל הילד.

"אינני בטוח לגמרי. אולי החלטת שיקום בלי העלמה גריינג'ר חסר ערך, ויש להשמידו על העלבונות שעלב
בך."

הילד חיך בלי שמחה. "הבעיות שלך עצמן ניכרות פה, פרופסור. אני לא ממש בקטע של דברים כאלה. האם
אתה היית, בשלב מסוים?"

"לא במיוחד. אין לי חיבה מיוחדת ליקום, אבל אני גר פה, בסופו של דבר."

השתררה שתיקה.

"מה אתה מתכנן, מר פוטר?" שאל הגבר בפינה. "הגעת להחלטה משמעותית כלשהי, אם כי אתה מנסה להסתיר
אותה ממני. מה אתה מתכוון לעשות כעת?"

הילד הניד בראשו. "אני עדיין חושב, ואני רוצה שיניחו לי לנפשי."

"אני זוכר הצעה שהצעת לי פעם, לפני כמה חודשים," אמר המורה להתגוננות. "אתה רוצה מישהו אינטליגנטי
לדבר איתו? אני אבין אם לא נוח להיות בחברתך."

הילד הניד בראשו שוב. "לא, תודה לך."

"טוב," אמר המורה להתגוננות. "מה לגבי מישהו חזק שלא כבול במיוחד על ידי פקפוקים נאיביים?"

היה היסוס, ואז הילד הניד שוב בראשו.

"מישהו בעל ידע נסתר, וקסמים שאנשים מסוימים עשויים לחשוב שהם לא טבעיים?"

עיניו של הילד הצטמצמו קלות, כה מעט עד שמישהו אחר לא היה –

"אני מבין," אמר המורה להתגוננות. "שאל אותי על כך, אם כן. אני נותן לך את מילתי שלא אחזור על כך בפני
האחרים."

לקח לילד זמן לדבר, וכשעשה זאת זה היה בקול שבור.

"אני מתכוון להחזיר את הרמיוני. משום שאין חיים אחרי המוות, ואני לא מתכוון פשוט לתת לה – פשוט לא
להיות –"

הילד הצמיד את ידיו לפניו, וכשהסיר אותן, הוא נראה חסר רגש פעם נוספת, כמו הגבר שעמד בפינה.

עיניו של המורה להתגוננות היו מעורפלות ומבולבלות מעט.

"איך?" הוא שאל לבסוף.

"איך שיידרש."

השתררה שתיקה נוספת.

"בלי להתחשב בסיכונים", אמר הגבר בפינה. "בלי להתחשב בסכנה הכרוכה בקסם שיידרש להשיג זאת."

"כן."

עיניו של המורה להתגוננות נראו חושבות. "אבל מהי הגישה הכללית שחשבת עליה? אני מניח שלהפוך את הגופה שלה לחיז"ל זה לא מה ש-"

"האם היא תהיה מסוגלת לחשוב?" שאל הילד. "האם הגוף שלה ימשיך להירקב?"

"לא, וכן."

"אז לא."

"מה עם אבן האוב של קדמוס פברל, אם תוכל להשיג אותה?"

הילד הניד בראשו. "אני לא רוצה אשליה של הרמיוני שנשאבה מהזיכרונות שלי. אני רוצה שהיא תהיה מסוגלת לחיות את חייה -" קולו של הילד נשבר. "עוד לא חשבתי על כיוון תקיפה ברמת האובייקט. אם אני צריך לפתור את הבעיה בכוח גס בכך שאשיג מספיק כוח וידע כדי פשוט לגרום לזה לקרות, זה מה שאעשה." שתיקה נוספת.

"וכדי לעשות את זה", אמר הגבר בפינה, "תשתמש בכלי החביב עליך, מדע."

"כמובן."

המורה להתגוננות נשף, כמעט כמו אנחה. "אני מניח שזה הגיוני."

"אתה מוכן לעזור או לא?" שאל הילד.

"איזו עזרה תבקש?"

"קסם. מהיכן הוא מגיע?"

"אני לא יודע", אמר הגבר.

"ואף אחד אחר לא יודע?"

"הו, המצב גרוע בהרבה מזה, מר פוטר. אין מלומד של האזוטרי שלא פיענח את טבע הקסם, וכל אחד מהם מאמין במשהו שונה."

"מאיפה מגיעים לחשים חדשים? אני כל הזמן קורא על מישהו שהמציא לחש לעשות דבר-כזה-או-אחר אבל אין אזכור לאיך."

משיכת כתפיים עטויות גלימה. "מאיפה מגיעים ספרים חדשים, מר פוטר? אלה שקוראים הרבה ספרים נעשים מסוגלים לכתוב אותם בתורם. איך? איש אינו יודע."

"יש ספרים על איך לכתוב -"

"לקרוא אותם לא יהפוך אותך למחזאי מפורסם. אחרי שלוקחים בחשבון עצות שכאלה, מה שנותר הינו תעלומה. המצאת לחשים חדשים הינה תעלומה דומה מצורה טהורה הרבה יותר." ראש הגבר נטה. "ניסיונות שכאלה מסוכנים. האמרה היא שאסור שיהיו לך ילדים, או לחכות עד שיגדלו. יש סיבה מדוע כל כך הרבה ממציאים מגיעים מגריפינדור, ולא מרייבנקלו כמו שהיית מצפה."

"והקסמים החזקים יותר?" שאל הילד.

"קוסם אגדי עשוי להמציא טקס קורבן אחד בחייו ולהעבירו ליורשיו. לנסות להמציא חמישה כאלה זו התאבדות. זו הסיבה שקוסמים חזקים באמת הם אלה שרכשו ידע קדום."

הילד הנהן בהבעה מרוחקת. "הנה הלך הפיתרון הישיר, אם כך. היה נחמד פשוט להמציא לחש ל-'החייאת מתים', 'הפיכה לאל' או 'דימון טרמינל'. אתה יודע משהו על אטלנטיס?"

"רק מה שכל מלומד יודע," אמר הגבר ביובש. "אם אתה רוצה לשמוע את אלף שמונה מאות התיאוריות הסטנדרטיות - אל תביט בי כך, מר פוטר. אם זה היה פשוט עד כדי כך, הייתי עושה זאת לפני שנים."

"אני מבין. סליחה."

השתררה שתיקה לזמן מה. מבטו של המורה להתגוננות נח על הילד, הילד הביט כאילו לשום מקום.

"ישנם כמה קסמים שאני מתכוון ללמוד. לחשים שהייתי יכול להשתמש בהם מוקדם יותר היום, אם הייתי חושב ללמוד אותם לפני כן." קולו של הילד היה קר. "לחשים שאצטרך, אם דברים כאלה ימשיכו לקרות. את הרוב אני מצפה שאוכל למצוא. חלק אני מצפה שלא."

המורה להתגוננות היטה את ראשו. "אלמד אותך כמעט כל קסם שתמצא לדעת, מר פוטר. יש לי מגבלות מסוימות, אבל אתה תמיד רשאי לבקש. אבל מה בדיוק אתה רוצה? חסר לך הכוח הגולמי להטיל את הקללה ההורגת ואת רוב הלחשים האחרים הנחשבים לאסורים -"

"לחש האש המקוללת הזה. אני לא מניח שזה טקס קורבן שגם ילד יכול להשתמש בו אם היה מעז?"

שפתיו של המורה להתגוננות התעוותו. "הוא דורש קורבן תמידי של טיפת דם; גופך יהיה קל יותר בטיפת הדם הזו, מאותו יום ואילך. לא מסוג הדברים שאדם ירצה לעשות לעיתים קרובות, מר פוטר. כוח רצון נדרש כדי שהאש המקוללת לא תפנה נגדך ותכלה אותך; המנהג המקובל הוא לבחון את כוח רצונך במבחנים פחותים יותר לפני כן. ועל אף שאין זה מרכיב עיקרי בטקס, חוששני שהוא אכן דורש יותר קסם ממה שיהיה לך בשנים הקרובות."

"חבל," אמר הילד. "היה נחמד לראות את המבט על הפרצוף של האויב בפעם הבאה שהיה משתמש בטרול."

המורה להתגוננות היטה את ראשו, שפתיו מתעוותות שוב.

"מה בנוגע ללחשי זיכרון? התאומים וויזלי התנהגו מוזר והמנהל אומר שהוא חושב שהטילו עליהם לחש מחיקת זיכרון. זה נראה כמו אחד הטריקים החביבים על האויב."

"כלל מספר שמונה," אמר המורה להתגוננות. "כל טכניקה שטובה מספיק כדי להביס אותי פעם אחת טובה מספיק כדי שאלמד אותה בעצמי."

הילד חיך ללא הומור. "פעם שמעתי על מבוגרת שהטילה אובליוויאטה כשהיא מרוקנת כמעט לגמרי, אז זה בטח לא דורש יותר מדי כוח קסם כדי להטיל. זה אפילו לא נחשב קללה שאין-עליה-מחילה, אם כי אני לא מסוגל לדמיין למה לא. אם הייתי יכול לגרום למר האגריד לזכור הוראות שונות -"

"זה לא עד כדי כך פשוט," אמר המורה להתגוננות. "אתה לא חזק מספיק כדי להטיל לחש זיכרון מזויף, ואפילו אובליוויאטה פשוט ימתח את הסיבולת שלך לקצה יכולתה. זוהי אומנות מסוכנת, בלתי חוקית לשימוש בלי אישור משרד הקסמים, ואזהיר אותך שלא להשתמש בה במצבים שבהם יהיה לא נוח למחוק בטעות עשר שנים מהחיים של מישהו. הלוואי שהייתי יכול להבטיח לך שאשיג אחד מהכרכים השמורים היטב ממחלקת המסתורין, ואעביר לך אותו במסווה. אבל מה שבאמת אומר לך הוא שתמצא את ספר המבוא הרגיל בערימות הצפון-צפון מערביות בספריית הוגוורטס הראשית, מתוכם תחת האות ז'."

"ברצינות," אמר הילד בקול שטוח.

"אכן."

"תודה לך על הנחייתך, פרופסור."

"היצירתיות שלך נעשתה הרבה יותר מעשית, מר פוטר, מאז שהכרתי אותך."

"תודה לך על המחמאה." הילד לא הרים את מבטו מהשרביט שהחזיק בידיו. "אני רוצה לחזור לחשוב עכשיו. אנא הסבר להם בעבורי מה יקרה אם יפריעו לי."

הדלת למחסן נפתחה ופרופסור קווירל יצא החוצה. לפניו היה מראה מת וחסר רגשות; היא הייתה אומרת שהן הזכירו לה את סוורוס, אם כי סוורוס מעולם לא נראה בדיוק כך.

אפילו בעוד הדלת נסגרת, מינרווה הטילה מחסום השקטה. המילים בקעו מפיה במהירות: "איך זה הלך - היית שם זמן רב - האם הארי מדבר כעת?"

פרופסור קווירל צעד במהירות לאורך החדר לקיר הרחוק שליד הכניסה, מביט לאחור אליה. חוסר הרגש החליק מעל פניו, כאילו הוא מסיר מסכה, מותיר מאחור משהו קודר למדי. "דיברתי אל מר פוטר כפי שציפה שאדבר איתו, ונמנעתי מלומר דברים שירגיזו אותו. איני חושב שזה נחם אותו. אני לא חושב שיש לי את זה."

"תודה לך - טוב שהוא דיבר בכלל -" היא היססה. "מה מר פוטר אמר?"

"חוששני שהבטחתי לו לא לדבר על כך. וכעת... אני חושב שעליי לבקר בספריית הוגוורטס."

"בספרייה?"

"כן," אמר פרופסור קווירל. מתח לא רגיל נשמע בקולו. "אני מתעתד לחזק את האבטחה על מדור הספרים האסורים עם אמצעי בטיחות מסוימים משלי. לחשי ההגנה הנוכחיים הם בדיחה. ויש לשמור על מר פוטר מחוץ למדור הספרים האסורים בכל מחיר."

היא בהתה במורה להתגוננות, ליבה בגרונה לפתע.

פרופסור קווירל המשיך לדבר. "את לא תאמרי לילד שאמרתי לך זאת. את תוודאי עם פליטיק ווקטור שהילד מוסח באמצעים הרגילים אם הוא שואל שאלות על יצירת לחשים שלא מתאימים לגילו. ועל אף שאין זה תחום

ההתמחות שלי, סגנית המנהל, אם יש דרך כלשהי שאת יכולה לחשוב עליה לשכנע את הילד להפסיק לשקוע באבל ובטירוף שלו - דרך כלשהי לבטל את ההחלטות אליהן הוא מגיע - אני מציע שתשתמשי בה מייד."